

Maria-Ileana TĂNASE

Motto:

Poezia este cântecul din sufletul meu, mâna întinsă ce mă susține la greu.

(Maria-Ileana TĂNASE)

Maria-Ileana TĂNASE a venit pe lume într-o zi de 18 februarie 1957, în satul Pănțești, comuna Sascut din județul Bacău. Pentru sufletul său, locul este sacru, un sat de răzeși atestat documentar, încă, de pe timpul lui Ștefan cel Mare, iar înainte de reforma administrativă din 1968 a fost o mare și înfloritoare comună. Este primul copil, dintre cei doi, al soților Gheorghe și Ileana (numele de fată Iordache), oameni harnici, gospodari și foarte mândri de apartenența lor la această lume rurală, unde s-a născut veșnicia. Pentru foarte mulți ani, a locuit în municipiul Bacău, orașul tinereții, al maturității și de care a rămas foarte legată... îl consideră emblematic, deoarece pe aceste meleaguri îi sunt rădăcinile, aici are multe amintiri care-i hrănesc sufletul și totodată reprezintă o bogată sursă de inspirație. Însă viața i-a purtat pașii prin mai multe locuri, iar în prezent trăiește la București. Din luna martie a anului 2017 face parte din Liga Scriitorilor din România.

Studii

În anul când a intrat în clasa întâi, a avut loc o importantă Reformă în sistemul educațional. De atunci, pentru școala generală a devenit obligatoriu învățământul de opt ani. Primele opt clase, le-a urmat la Școala generală Nr.1, din satul natal, Pănțești-comuna Sascut, între anii: 1964-1972.

Între anii 1972-1977, a urmat pentru cinci ani cursurile de zi ale Liceului industrial de celuloză și hârtie din Bacău. În perioada 1977-1979, a urmat, la București, o Școală tehnică de chimie, specialitatea Tehnician de laborator. Mult mai târziu, ca o împlinire, o necesitate sufletească, a urmat între anii 2012-2015, Facultatea de Științe Sociale și Administrative- specialitatea Administrație Publică, din cadrul Universității „Nicolae Titulescu” din București.

Activități

Tehnician chimist până în anul 2000. Imediat, după aceea a lucrat în mediul privat în cadrul unei afaceri de familie, la Consultanță și vânzări cât și Resurse umane. Din anul 2014 este pensionară.

Debut

A debutat publicistic, pe suport de hârtie, în revista *Negru pe Alb*, în martie 2014, număr festiv, cu poezia „Am nevoie”, însă pe unele site-uri de poezie, mult mai devreme.

Volume publicate

- *Focul iubirii din urmă*, 2015, Editura Armonii Culturale- Adjud;
- *Iubirea cu suflet martir*, 2016, Editura Armonii Culturale- Adjud;
- *Note de toamnă*, 2016, Editura Armonii Culturale- Adjud;
- *Viața, ca un maraton*, 2017, Editura Armonii Culturale- Adjud;
- *Periplul unui destin*, 2018, Editura Anamarol-București;
- *Eterna stagione* (Anotimp etern)- 2018, volum antologic în limba italiană, Editura Armonii Culturale- Adjud;
- *Briză de cerneală*- 2021, Editura Betta- București.
- În prezent are în pregătire, pentru tipar la Editura Betta, volumul de debut cu proză scurtă. De asemenea, lucrează la o carte care va reuni: epigrame, catrene... aforisme și, în faza de schiță, există un prim roman.

Afilieri

Frecventează și participă la evenimentele literare organizate de cenaclurile literare:

- Arena literară;
- Literar ing;
- Lecția de Poezie Apollon;
- Amurg Sentimental.

Premii

- Premiul special al juriului la prima ediție a Concursului național de proză scurtă „Nicolae Velea”, 2017, organizat de Arena Literară;
- Locul al III lea, pentru poezia „Viața, ca un maraton”, organizat de grupul de poezie „Dialog cu versul iubirii”;
- Premiul juriului pentru secțiunea Poezie străină, 2021, Concursul Literar Internațional „Picături de suflet”.

Publicații în reviste

- *Negru pe alb*, martie 2014, pagina 54; - *Bogdania*, Anul II, nr. 11-12, 2015, pagina 43; - *Vocativ* nr. 1, 2-3, an 1, 2016 pagina 59 și 60; - *Nomenartis*, An V, nr.1

(53), Editura Amanda Edit 2016, pagina 35; - Taifas literar, Nr. 1 / 2017; - Moldova literară, nr. 4 (33) decembrie 2017; -TopLitera, Anul II,nr.3, 2017, pagina 2; - Albanezul, Serie nouă, nr.1 /2017; - Poezia, Anul XXII nr 3(81) si 4 (82), 2017; - USR Iași, pagina 78 și 73; - Independența Română, Anul III, nr.31/ august 2017; - Parnas XXI, 20 aprilie 2018;- eCreator, 5 martie 2018; - Metafora, Anul XXVIII, Nr.1(88), 2018, pagina 3; - Eminesciana, Anul III, nr.2/13-2019, pagina 48; - Agora Artelor, Nr.1/2020, pagina21; -13 Plus XXIII Nr. 197/2020, pagina 17; - Poezia XXXVI-nr2(96) 2021, USR Iași, pagina 72; - Rotonda Valaha nr. 22-2021, poezii pagina 103; - Revista Eminesciana 2/25-2022, cronică Ana Dobre, pagina 97; - Arena literară nr. 25/ 2022, cronica Nicoaie Georgescu, pagina 46; - Litere nr. 7-8(268-269), iulie-august 2022, cronica de Paula Romanescu; - Cafeneaua Literară 12/2-2022, cronică de Aureliu Goci, pagina 7; - Litere nr. 9(270), septembrie 2022, cronică literară de Lucian Gruia, pagina 70. Alte reviste: Cadran Cultural, Cervantes, AntePortas, Constelații diamantine, Amurg sentimental.

Extrase din referințe critice

- Această poezie tihnită a Mariei-Ileana TĂNASE, care caută liniștea interioară a sufletului în ce e calm în jurul trupului, se situează în vecinătatea percepțiilor de înțelepciune, este adesea gnomică, face abstracție în mod voit de agitație, evită dilemele, este preocupată de corespondențe și lasă gândul să meargă de la sine pe hârtie. (**Nicolae GEORGESCU**, Arena literară nr. 25/ 2022, pagina 46)

- Cu fiecare volum de versuri publicat, doamna Maria-Ileana TĂNASE își consolidează locul în literatură, se evidențiază drept o voce impetuoasă a poeziei contemporane, cu o bogată și diversă paletă de tematici lirice, sublimate în metafore inspirate, cu un talent autentic, de netăgăduit, oferind cititorilor emoții ale esteticului pur, în același timp intens brodat, în enunțuri delicat- feminine. (**Eliza ROHA**, Lecturi în pandemie, Editura Betta, 2022, pagina 187)

- Da, în poezia sa, cuvintele lăstăresc, iar timpul zidește povești însemnate cu viață. Fiecare poem ar merita o talmăcire măcar cât răsfrângerea unei priviri în curgerea lină a unui râu înainte de întâlnirea acestuia cu marele fluviu. Eu am să întârzii însă la poemul Restul. Este "tabloul" ales de mine din "colecția" *Briză de cerneală*. Este aici o poezie de multe karate, cu o simbolistică generoasă în care adie ecouri de filozofie blagiană-lumina și umbra în corola de minuni a lumii, aripile de fluturi născuți poveste, efemerul și veșnicia. Poeta Maria-Ileana TĂNASE a scris o carte mare. De citit cu sufletul. (**Paula ROMANESCU**, Litere nr. 7-8 (268-269), iulie-august 2022, pagina 78)

- Poezia Mariei-Ileana TĂNASE o cuprinde și o exprimă în infinitezimalele gândurilor, care se exprimă prin metafore plasticizate sau revelatorii, metafore prin care poeta coboară briza de cerneala din haosul implapabil al necuvântului și o captează în realul palpabil al poeticității, al cuvântului poetic, sumă de vitalități. (**Ana DOBRE**, Revista Eminesciana, 2/25-2022, pagina 97)

- Maria-Ileana TĂNASE scrie o poezie paradoxală, inspirația îi vine dimineața, dar gândurile i se limpezesc în timpul nopții. Poezia crește natural, ca vegetația, cuvintele înfloresc pe ramuri de pomi și gânduri. Versurile talentate înveșnicesc

efemerul. De la volum la volum poeziile cresc în densitate și expresivitate. Poetul Virgil DIACONU consideră că există două feluri de poezie: generaționistă-optzecismul (postmodernismul), nouămiismul (fracturismul), douămiismul (erotismul) și transgeneraționistă- care ascultă de valorile esteticii clasice. Dacă poezia generaționistă este trecătoare ca moda (schimbându-se de la o generație la generație), poezia transgeneraționistă durează mai mult. Poezia Mariei-Ileana TĂNASE este transgeneraționistă. (**Lucian GRUIA**, Litere nr. 9(270), septembrie 2022, pagina 70)

- Două lucruri mi se par definatorii pentru poezia d-nei. Maria-Ileana Tănase: în primul rând, materialitatea grea, concretitudinea universului imaginar într-un timp autumnal, ca și creația poetului plumbului; în al doilea rând, asocierea, oarecum paradoxală, a aspirației profunde, cu o elevație, o pornire evanescentă spre zonele de emoție, evlavie și rugăciune prin care lumea ființei se intersectează și se impregnează cu puritatea credinței, ceea ce echivalează cu profunzimea conștiinței. Discursul auctorial are meritul de a exprima fidel imaginația poetică bogată, universul interior construit uneori din contradicții, ciocniri care se nivelează și se armonizează la nivelul conștiinței reflexive. Cu „Briză de cerneală”, d-na Maria-Ileana TĂNASE a reușit să închege un volum de poezie nu lipsită de expansiuni semnificante care confirmă explozia târzie a poetei – opt volume de poezie în ultimii șapte ani! Și mai trebuie semnalat că autoarea scrie o poezie concentrată și de o subliniată rezoluție ideatică construită prin cuvinte din aceeași zonă semnificantă. (**Aureliu GOCI**, Cafeneaua Literara, 12/2-2022, pagina 7)

- Poezia Mariei-Ileana TĂNASE reușește să îmbine sentimente contrarii, precum așteptarea toamnei ca recoltă cu frica de toamnă ca sfârșit, frica de iarnă, ca sfârșit, cu așteptarea iernii ca purificare, toate incluse în repetabile trăiri, îmbinând din nou, de data aceasta, sentimentele noastre pe care le dorim cât mai de durată, cu pulsațiile nesfârșite ale naturii, într-o iubire din urmă care vrea să nu se termine niciodată. (**Nicolae VASILE**, Prefața volumului de versuri „Focul iubirii din urmă”-Editura Armonii Culturale, 2015)

- Smerită în fața destinului, dar nu cu un tonus obsecvios sau trist, autoarea ne invită la reflecții profunde, dând glas trăirilor de zi cu zi, în intonații lirice surprinzătoare. Poemele Mariei-Ileana TĂNASE ne vor răcori de acum frunțile visătoare, în reveriile verilor ce vor veni cu o a să briză de cerneală poetică. (**Dan Toma DULCIU**- Coperta IV, Volumul de versuri „Briză de cerneală”, Editura Betta, 2021)

- Din poemele volumului mai sus relevate, din pantonimia imagistică și ideatică a sintagmelor conținute și prezentate succint în celelalte poeme, putem înțelege că poeta Maria-Ileana TĂNASE poate ajunge cu o siguranță meritorie, prin construcții lingvistice de imagini inedite, clădite cu multă râvnă și pricepere cu structuri metaforic- panteistice, printr-un mixaj noezic de real și fantastic, unde lipsirea și așteptarea transgresează cromatic din cadrul predominant liric și ingenuu, în imagini ireale și în sonanțe autumnale, la o metafizică a liniștii. (**Gheorghe APETROAE**, Sibiu- Prefața volumului de versuri „Note de toamnă”, Editura Armonii Culturale, 2016)

- Poezia are, dintotdeauna, rădăcinile bine înfipte în ființa noastră, devenind idiomul universal al sufletului, prin care tot ceea ce este mai uman acceptă să devină mai bun, mai valoros, mai altruist. Nu atât pentru a lăsa ca moștenire un nume pe o carte, cât pentru a privi mereu, chiar dacă ostentativ către înainte. O astfel de menire îi este predestinată și Mariei-Ileana TĂNASE, care, în versuri scrise sub auspiciile eternei toamne (bogații) a sufletului, dominată de un romantism aproape incurabil, reușește să dea viață unei povești, în lumea propriilor trăiri karmice. Stări surprinzătoare, călătorii evanescente, idile paroxistice, diversitatea cromaticilor spectrale ale eului-îmbogățite cu raze de divin-toate acestea devin, în lirica Mariei-Ileana TĂNASE, bazele atributive ale unei construcții speciale. Deși anotimpurile se succedă cu viteză unui gând stelar, deși timpul suferă prefaceri, de la motiv de încarcerare, la aripa spre libertate, zborul (pe)trecerii este lin, fără zbateri convulsive, fără regrete. În versurile cărții, fiecare clipă este unică, indisolubilă, neprețuită, așa cum fiecare vers, fiecare poezie, devin tot atâtea motive de inițiere în mister. Meritul autoarei în înțelegerea acestei intempestive scurgeri a zilelor este acele de a reuși să transforme (cu neexhaustivele sale resurse) fiecare toamnă (generală) într-o nouă primăvară (proprie), după cum sună una dintre minuna-tele paradigme albertcamusiene: Toamna este o a două primăvară, când fiecare frunză e o floare... (**Gheorghe A. STROIA**- Coperta IV a volumului „*Focul iubirii din urmă*”, Editura Armonii Culturale, 2015)

- Despre cărțile Mariei -Ileana Tănase au mai scris: Victor ATANASIU, Doina BÂRCĂ, Geo CĂLUGĂRU, Maria NICULESCU, Angi Melania CRISTEA, Angela Irina GHINTUIALĂ, Cristian ȚÎRLEA.

Extrase din operă

18 KARATE

Prin fața ochilor, într-o viteză năucitoare,
trece un tren... revăd garnitura cu cele
douăsprezece vagoane burdușite
de saci cu amintiri, unele de mult îngălbenite,
iar în câțiva, colorați și ciuruiți,
manuscrisele, muguri de vise, din care au ros
carii anilor fără de sfinți în calendare.
Osiile s-au pus în mișcare, cu mult, mult înainte
de pârguirea portocalelor, Dumnezeu a hotărât
fără să țină cont de grijile și socotelile bunicii.
Gara, cu pereții scorojiți, era din secolul trecut,
balamalele ușilor sufereau de artroză,
geamurile aveau miopie, instalația electrică
refăcută de două ori, iar din loja acoperișului
se simțeau, discret, binecuvântările îngerilor.
Să mă ierți, prințesă, când mai în glumă,
mai în serios, uneori, încercam să te sperii,
că iau trenul și fug tocmai la Paris!

Te simțeau neputincioasă și sădeai iute un oftat,
privirea era prinsă-n rama unei antice dureri,
totuși bunătatea se reflecta prin culoarea-i albastră.
Au încărunțit copacii care mi-au răcorit spiritul,
chiar și trandafirul răsfirat, ca un evantai, pe gardul
de după care singurătatea își proba dantelele.
Cu ochii umeziți și în tăcere am strâns toți anii,
înnobilăți cu 18 karate... i-am îngămădit în cufărul
lustruit cu lacrimi de pribegie...
Rămân bijuteria care-mi împodobeste mâna
ce așterne caligrafic și cu smerenie, emoțiile!

MAREA LIMBĂ ROMÂNĂ

Ce-aș putea, astăzi, să mai spun
despre milenara limba română,
când iluștrii înaintași, ca niște salve de tun,
au făcut să răsună limba străbună ?
De la **Testament literar** a lui **Ienăchiță Văcărescu**,
la „ *Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie* ”
a poetului, nepereche, **Mihai Eminescu**,
„ *Limba noastră-i o comoară* ”, limba sfântă
„ *Limba vechiilor cazanii, / Care o plâng și care o cântă
Pe la vatra lor țărâni* ”, ne-o spune cu-atâta har,
într-o „ *limbă dulce și-armonioasă* ”,
Alexei Mateevici, preotul-poet basarabean.
Iar **Vasile Voiculescu**, despre acest „grai valah”
ca o-nchinăciune, înțelept grăiește:
că-i un „ *grai tămâiat* ”, o „ *cățuie de petale* ”.
„ *Mult e dulce și frumoasă / Limba ce-o vorbim
Altă limba-armonioasă / Că ea nu găsim* ”
de **Gheorghe Sion**, și chiar ne dă povață:
„ *Limba, țara, vorbe sfinte / La strămoși erau;
Vorbiți, scrieți românește, / Pentru Dumnezeu!* ”
George Coșbuc, propune limba „ *lege românească* ”
iar pe „ *limba doinelor de aur* ”, **Grigore Vieru**,
spune că doar „ *În limba ta* ”
„ *Ți-e dor de mama / Și vinul e mai vin,
Iar când nu poți / Nici plânge și nici râde,
Tu taci atuncea / Tot în limba ta* ”.
„ *Limba română este patria mea* ” - **Nichita Stănescu**
și cu sufletul împărțit „ *semn al singurei nații* ”
„ *Să nu trădați limba română* ”, ne roagă **Adrian Păunescu**.
Pe „ *Corabia cu poeți* ” de **Blandiana**, „ *cuvintele se-mbarcă
și refuză să doarmă, refuză să moară,
înaintând pe valurile timpului* ”, prin limba română.
Și pentru că „ *Toate trebuiau s*

ă poarte un nume",
concluzionează **Marin Sorescu**, s-a ales, anume,
„un singur nume, li s-a spus Eminescu”
ce simbolizează Limba Română și românismul.
Poate, la Tribunalul Literaturii, mulți, vom pierde sentința,
dar nemărginită prețuire, tuturor, celor care nu obolesc
și, prin cuvânt, navighează pe Marea Limba Română!

POETUL

(Lui George Bacovia)

Ce îți șoptesc, Poetule, frunzele ruginite?
Din mesteacănul cu ramurile arcuite...
O altă toamnă-și lasă nervii prin frunzare,
Iar soarele-și pune razele în buzunare.

O nouă toamnă desfrunzește peste Poet
Și în cădere, frunzele se prind în menuet;
În salonul Doamnei, o altă aniversare...
Sărbătorind Poetul, până „clavirul moare”.

Pe cer câțiva nori plutesc iar vântul adie,
Foșnetul frunzelor anunță „vreme de beție”,
Siluetele grăbite-și poartă pașii spre casă,
Înainte ca ploaia să se deșire furioasă.

Plesnesc norii violeți și „ce melancolie”!..
Întreaga urbe face infuzie cu poezie;
George Bacovia se identifică cu orașul,
Precum, Bistrița, pe vremuri, cu plutașul.

NESFÂRȘITA ÎNMUGURIRE

Prin lut, foșnește
de mult a toamnă,
iar uneori simt sufletul
cuprins de împovărarea
drumurilor străbătute,
doar prin gânduri
și însuflețite pe hârtie.
Sub pleoape,
se amestecă anotimpuri
ce-și împrumută obsesiv
aceeași morganică poveste,
când se întorc ecouri
ce iscă furtuni sau

oaze de liniște interioară.
Din lutul invadat
de nesfârșita înmugurire,
a verdelui din suflet,
lăstăresc cuvintele,
iar timpul răbdător
zidește meticulos veșnicii.

Profil literar realizat de **Nicolae VASILE**